

Hyvän ja pahan taistelu

Kappale 1: esittely

- Mummi! Mummi! huusivat Nils ja Liisa yhtä aikaan.
- Kerro meille taas se tarina!
- Ai mikä tarina? sanoi mummi.
- No se! sanoivat Nils ja Liisa.
- Ai se? Sen olen jo kertonut jo monta kertaa teille, mutta okei...
- ”Olipa kerran tyttö jonka nimi on Noula. Noulalla oli lyhyet ruskeat hiukset jotka olivat yleensä takussa ja vähän likaiset turkoosit vaatteet. Noula asui Norjassa, pienessä köyhässä kylässä metsän vieressä.

Noula oli 10 vuotta kun häntä alkoi kiinnostamaan viereinen metsä ja sen kätköt. 12 vuoden ikäisenä alkoi Noulaa kiinnostaa niin paljon että Noula päätti alkaa käydä aina yöllä salaa metsässä. Ensiksi Noula päätti mennä kysymään äidiltä metsästä.

- Äiti! sanoi Noula.
- Kyllä? vastasi äiti lempeästi.
- Tiedätkö mitä kylämme viereisessä metsässä on? kysyi Noula.

Äidin ilme vakavoitui hyvin nopeasti.

- Tämä kylä ei puhu siitä metsästä...
- Miksi ei? kysyi Noula hämmentyneenä.
- Mene auttamaan Nooa sadon korjaamisessa. sanoi äiti.
- Okei? Sanoi Noula ja käveli enemmän hämmentyneenä tutulle pellolle jolla hän on leikkinyt usein.
- Moi, äiti sanoi että mun pitää tulla auttamaan sua sadon korjaamisessa.
- No kiitos vaikka en apua kylläkään tarvinnut mutta joo. sanoi Nooa.

Nooa on Noulan paras ja ainoa kaveri koska kylässä ei muita lapsia oikeastaan ole jotka sopisivat Noulan kaveriksi (koska he ovat taaperoita). Nooa on saman ikäinen kuin Noula ja hänellä on mustat hiukset ja enemmän likaisemmat vaatteet kuin Noulalla koska hän oli korjannut satoa ennen Noulaa.

Nooa ja Noula korjasivat sadon kunnes Noula kysyi Nooalta:

- Tiedätkö jotain kylämme viereisestä metsästä? kysyi Noula.
- Tule. Kuiskasi Nooa ja vetäisi Noulaa kädestä perässään.

Nooa oli tuonut heidät likaiseen ja haisevaan latoon, joka oli heinäpaaleja täynnä.

- Mikä tää paikka on?! Ja mikä varsinkin tää haju on?!
- SHH! keskeytti Nooa.
- Tiedän jotain metsästä... sanoi Nooa.

Noulan ilme muuttui hämmästyneeksi.

- Ennen kuin kerrot... kuinka kauan olet tiennyt metsästä? kysyi Noula.
- Ehh... pari kuukautta. sopersi Nooa.
- JA MINÄ OLEN IHMETELLYT SITÄ KOKO IKÄNI JA TIESIT SIITÄ JO PARI KUUKAUTTA! valitti Noula
- SHH! Anna mä nyt kerron sitten!
- Aloita. sanoi Noula.

- Ok... kerran kun minulle tuli yöllä jano niin päätin mennä kaivolle nostamaan vettä. Kun tartuin köyteen niin metsästä tuli kova inahdus. Säikähdin niin paljon että kaaduin selälleni. Käteni osui outoon kiveen ja vesi katosi kaivosta. Ja kaivosta nousi tämä. Sanoi Nooa ja nosti kimaltavat ison sormuksen.
- Ooh! Sanoi Noula ihailen.
- Saanko mä ton? kysyi Noula

- Et, olen juuri viemässä sitä Veikolle, sanoi Nooa.
- Kuka on Veikko? kysyi Noula.
- Etkö tiedä muka!?
- En. Sanoi Noula.
- Veikko on 114-vuotias tietäjä, joka on kokenut kaiken.
- Pääsenkö mukaan matkalle? aneli Noula.
- Matka on hyvin pitkä. Hän asuu Kjerag-vuoren huipulla, pienessä mökissä. Jos haluat, niin tulet. Jos et, älä tule.
- Tietenkin tulen! sanoi Noula.
- Huomenna, kello 00:00. Kuiskasi Nooa.
- Okei! Noula kuiskasi takaisin.

Kappale 2: Odotus ja mysteeri

Noula odottaa kaivon luona kärsimättömästi Nooa:

- Oikeesti mikä kestää Nooalla. ajatteli Noula.
 - Hetkosen... Nooahan sanoi että sai sormuksen kaivosta. mietti Noula.
 - entä jos sieltä löytyisi toinenkin sormus? mietti Noula.
 - mutta ensin mun pitää löytää kivi josta se toinen sormus löytyy. sanoi Noula ja alkoi painella kaikkia kiviä mitä löysi.
 - Jes! Vihdoin! sanoi Noula joka katsoi kun vesi katosi kaivosta. Mutta mitään ei tapahtunut. Noula katsoi kelloa joka oli 00:53.
 - oikeesti! Pian on mennyt jo tunti ja Nooa ei näy missään!
- Noula päätti mennä Nooa kotiin katsomaan mitä hän tekee kun ei ehtinyt tulla aikaan milloin sovittiin.

Noula tuli Nooan kotiin mutta ketään ei ollut siellä. Noula astui Nooan huoneeseen. Sänky oli tyhjä mutta raollaan oleva kaappi kimalsi. Noula päätteli että sormus on siellä ja oikeassa hän olikin. Noula päätti ottaa sormuksen ja hiippaili takaisin ulos. Nyt Noulalla oli tilaisuus laittaa sormus käteensä. Noula laittoi sormuksen sormeensa. Mikään ei tuntunut erilaiselta. Mutta kun Noula yritti ottaa sormusta pois niin turhaan. Sormus oli jäänyt sormeen kiinni eikä halunnut tulla pois.

15 minuutin repimiseen jälkeen sormus lähti pois. Noula päätti laittaa sen takaisin Nooan kaappiin. Noula meni kotiin nukkumaan. Kun Noula astui sisälle, ei sielläkään ollut ketään. -vähän omituista kun ei kukaan ole kotona. No, varmaan ne on vain mennyt saalistamaan ruokaa huomiseksi?toivottavasti?

Luku 3: outo katoaminen

Kun aamu koitti ja Noula heräsi, ei kylässä vieläkään ollut ketään. Sitten Noula kuuli tutun huudon:

- Noula! huusi joku. Ja se joku oli Nooa.
- Nyt se on tapahtunut!
- Mikä? Kysyi Noula.
- Hyökkäys! huusi Nooa.
- Kuka tänne on hyökännyt!? kysyi Noula.
- Ei tiedetä mutta kylämme asukkaita on kadonnut! huusi Nooa.
- Meidän täytyy lähteä NYT jos haluamme että kylämme tulisi takaisin koska nyt metsä liittyy tähän sormukseen jotenkin.
- Okei! vastasi Noula joka juoksi nopeasti Nooan perään.

Noula ja Nooa lähtivät molemmat omiin koteihinsa etsimään mitä tarvitsivat pitkälle matkalleen Kjerag-vuorelle. Noula ja Nooa ottivat reput, laittoivat kaikki mitä tarvitsivat. Nooa otti mukaansa sormuksen että voisi näyttää sormuksen Veikolle. Sitten Noula ja Nooa lähtivät. Sitten Noula keksisi ehdottaa:

- Pitäisikö mennä metsän kautta ja katsotaan miten sormus reagoi metsässä koska se liittyy ihan selvästi metsään
- Joo! riemastui Nooa ja sitten he kääntyivät metsää päin.

Metsä oli hyvin synkkä ja tiheä. Tuntui kuin puut olisivat kasvaneet viisi metriä pidemmiksi ettei taivasta näkynyt olleenkaan.

- oliko tämä hyvä idea sittenkään? ajatteli Noula kun he pääsivät yhä syvemmälle metsään. Matka oli raskas, ja Noula meinasi jo nukahtaa, kunnes Nooan ja Noulan edestä sujahti joku hyvin nopeasti.
- Mikä se oli! havahtui Noula.
- Tai kuka... kuului ääni tyhjyydestä.

Sitten Noulan ja Nooan eteen tuli iso, valoisa melkein sokaiseva este jonka sisältä tuli Hord.

Kappale 4: Hordin isku

Noula ja Nooa hämmästyivät näkevänsä Hordin naamojensa edessä.

-Mitä teette metsässäni? kysyi Hord

-No kuka edes olette! huusi Noula.

-Etkö muka tiedä? nauroi Hord.

- Olen Hord, kuoleman ja pimeyden jumala. Myös klaaniin päällikkö.

- Klaanin päällikkö? ihmetteli Nooa.

Hord oli tumma leijuva *henki* joka oli ainakin kaksi metriä pitkä. Sitä voisi kutsua ihan painajaiseksi.

- Olin juuri menossa hakemaan ihmishenkiä, joten menkää pois tieltä.
- Hetkonen... mietti Nooa.
- Oletko menossa tuonne? sanoi Nooa hiljaa tärisevässä äänellä ja osoitti kylään päin josta he olivat tulleet.
- Juuripa sinne mutta onneksi törmäsin teihin, joten ei tarvitse mennä ihan sinne asti! Hord katosi Nooan ja Noulan edestä ja tuli heidän taakseen. Hord yritti koskea Noulaa tummalla kädellään.

- LOPETA! huusi Noula ja tönäisi nopeasti Hordin pois.

Noula huomasi kun Hord iskeytyi maahan niin, että kukat ja ruoho, joihin Hord koski muuttuivat kuolleiksi.

- Eli yksi kosketus niin olen kuollut. ajatteli Noula.
- Nooa! Ota sormus esille!
- Miksi!? ihmetteli Nooa.
- ANNA NYT SE VAAN! huusi Noula varoen ja katsellen Hordia, joka nousi vihaisena maasta.
- Okei, siinä! sanoi Nooa ja antoi sormuksen Noulalle.

Kappale 5: Isku

Noula otti sormuksen ja laittoi sen sormeensa. Nyt hän tunsu olonsa jotenkin erilaisemmaksi, jotenkin voimakkaammaksi. Kun Hord oli noussut seisomaan ja huomasi Noulan sormuksen, hänen kasvonsa kalpenivat.

- Tuo sormus... sanoi Hord
- Aivan? sanoi Noula.

- Anna se minulle! huusi Hord ja kiisi Noulaa päin.

Nyt Noula luotti sormukseen. Hän tunsu sen. Sormus hohti voimakkaasti niin kuin Noulun silmät, jotka olivat jo valmiit sulkeutumaan ja juuri kun Hord olisi törmännyt Noulaan, niin tuli jättimäinen kupla, joka suoja Noulaa ja Nooaa. Hord lensi vielä kauemmaksi.

Hord oli voimaton. Hän ei pystynyt enää tehdä mitään. Noulun viimeinen asia oli tehtävissä. Sormus muuttui miekaksi.

Sormus oli tuntenut Noulun ajatukset ja nyt se toteutti ne. Noula otti miekan käteensä ja iski sillä nopeasti Hordia. Hord alkoi hohtaa ja haihtua pois kun hänen kehostaan tulivat kaikki sielut, jotka hän oli varastanut ihmisiltä. Sieltä tuli melkein koko kylä, muita outoja henkilöitä ja varsinkin iso yllätys, Veikko.

- Kas niin. Kyllä minä tiesin että se sormus löytää vielä oikean omistajansa. sanoi Veikko.

- Mitä tarkoitat? ihmetteli Noula.

Veikko ei sanonut mitään vaan vain hymyili. Tungoksen välistä tuli Noulun äiti.

- Siinähan sinä olet ja kiitos oikein paljon. sanoi äiti itkien ilosta ja halasi Noulaa.

Koko muu Hordin klaani kuoli ja metsästä tuli vapaa. Noulun nimi on pidetty siitä lähtien myös aina tiedossa.” Loppu.

- VAUUU! Mäkin haluan olla isona kuten Noula! unelmoi Liisa

- Sama! huusi Nils

- Ja kuulkaapas, teistä voi tullakin, koska teillä saattaa olla suvussa juuri hän. sanoi mummi.

- Noniin, äiti on jo tehnyt ruuan, menkäähän syömään! sanoi mummi.

- Joo! sanoivat Nils ja Liisa.

Sitten Noula-mummi päätti mennä nukkumaan hymyillen.